

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Dagmar Nygrínové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **U. A.**, zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2010, č. j. 47 Az 11/2010 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Odměna advokátky JUDr. Aleny Lněničkové, se sídlem Jandova 8, Praha 9, se určuje částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Stěžovatel se kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“); tímto byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2010, č. j. OAM-67/LE-BE02-P12-2010, kterým bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřípustnosti žádosti podle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že nebyly naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť při pohovoru u žalovaného, jakož i u krajského soudu, uvedl nové skutečnosti, zejména tu okolnost, že si před odjezdem z Mongolska půjčil peníze na cestu do ČR. Je po něm požadováno vrácení peněz i s úroky ve výši 7000 EUR, což není stěžovatel schopen vydělat. V případě, že peníze nevrátí, hrozí mu vymáhání peněz, přičemž by byl ohrožen na životě. Stěžovatel přiznává, že v předchozí žádosti rovněž uvedl, že hlavním důvodem žádosti je špatná ekonomická situace jeho rodiny v Mongolsku. Nově se však objevila reálná hrozba násilného vymáhání peněz, což dle něj mělo být v rozhodnutí zohledněno. Stěžovatel je přesvědčen, že prokázal, že má důvodné obavy, že v případě vrácení do vlasti mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající především ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti, a že jsou přinejmenším splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu jednání.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný se domnívá, že námitky uplatňované stěžovatelem jsou obdobné těm, které uplatnil v žalobě. K námitkám stěžovatele dále sděluje, že stěžovatel v průběhu jeho již 2. správního řízení uvedl jako novou skutečnost, že má v Mongolsku u otce své bývalé přítelkyně dluh, který mu vznikl před odchodem ze země původu. Dle názoru žalovaného tuto skutečnost mohl stěžovatel uvést již v průběhu prvního řízení a pouze jeho zaviněním nebyl tento důvod v řízení zkoumán. Co se týče dalšího stěžovatelem uváděného důvodu, a to, že má v ČR přítelkyni, která má pracovní vízum, nelze tento důvod považovat za azylově relevantní a tudíž k němu nelze přihlížet. Dále žalovaný uvádí, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochranu až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let. Správní orgán tak důvody uvedené v kasační stížnosti shledává zcela účelovými s cílem legalizovat pobyt na území ČR. Námitky uvedené v kasační stížnosti tak správní orgán považuje za irelevantní a navrhuje Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V posuzované věci je nesporné, že stěžovatel podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany již v roce 2007, v ní uvedl, že do České republiky přijel vydělat nějaké peníze, aby mohl koupit byt a měl v Mongolsku kde s rodinou bydlet; rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 7. 2007 nebyla stěžovateli mezinárodní ochrana udělena. Dne 5. 3. 2010 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění na dobu 10 let, dne 16. 3. 2010 požádal

stěžovatel opětovně o udělení mezinárodní ochrany. V nové žádosti uvedl, že z Mongolska odcestoval v roce 2006, neboť tam neměl práci a do České republiky odjel vydělat peníze, navíc sdělil, že má další problém, neboť před odjezdem si vypůjčil peníze od otce přítelkyně, ta se po jeho odjezdu vdala a její otec po něm nyní bude požadovat peníze i s velkými úroky. V případě návratu mu hrozí, že po něm bude peníze vymáhat. Dále uvedl, že si zde našel přítelkyni Mongolku a chtěl by zde s ní zůstat žít.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 4. 2010 konstatoval nepřípustnost žádosti podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuvedl žádné nové důvody a skutečnosti, které by nemohl bez vlastního zavinění uvést již v předchozí žádosti, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

Krajský soud v Praze shledal postup žalovaného v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné předeslat, že v projednávané věci byla žádost stěžovatele posouzena jako nepřípustná, předmětem posouzení je tedy to, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, zastavil-li řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soudu tak přísluší toliko zkoumat, zda žalovaný správně vyhodnotil obsah nové žádosti a zda přihlédl ke všem relevantním skutečnostem, které stěžovatel v řízení uplatnil, a zda nepochybil, když žádost posoudil jako nepřípustnou a in meritum se tedy nezabýval důvody, pro které by měla stěžovateli být mezinárodní ochrana udělena.

Podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení.

Ze spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v případě nové žádosti uvedl shodné důvody, které jej vedly již v roce 2006 k vycestování ze země původu, tyto důvody byly již předmětem posouzení první žádosti a žalovaný se s jejich hodnocením vypořádal již ve svém rozhodnutí ze dne 3. 7. 2007, toto rozhodnutí bylo následně přezkoumáno Krajským soudem v Ostravě (rozsudek ze dne 29. 9. 2008, č. j. 60 Az 75/2007 - 22), a to jak z hlediska udělení azylu, tak z hlediska možného udělení doplňkové ochrany. Uvedl-li stěžovatel ve správním řízení nad rámec již uplatněných důvodů rovněž skutečnost, že mu nyní hrozí vymáhání dluhu od otce bývalé přítelkyně, je nutno zcela přisvědčit žalovanému, že tento důvod zcela nepochybně mohl stěžovatel uvést již při podání první žádosti, neboť mu musel být znám, skutečnost, že si zde stěžovatel našel novou přítelkyni a hodlá s ní zde žít, je zcela irelevantním důvodem. Skutečnosti uvedené při jednání před krajským soudem (otec bývalé přítelkyně je guvernér, pro kterého pracoval jako řidič, bratři bývalé přítelkyně jsou policisté, přitom mongolští policisté jsou velice hloupí, peníze vrátit nemohu, matka je velmi nemocná, v případě návratu bych asi musel bydlet na ulici, ...) jsou irelevantní a pro řízení, jehož předmětem je přezkoumání rozhodnutí žalovaného, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno nemohou mít žádný význam.

V projednávané věci však žádné řízení o udělení mezinárodní ochrany neprobíhalo, neboť bylo z důvodu nepřípustnosti žádosti zastaveno. Není tudíž ani na místě zabývat

posuzováním skutečností, které stěžovatel uvádí (tj. možného vydírání s ohledem na splacení dluhu), a zjišťovat, zda existují reálně obavy zakládající možné důvody pro udělení doplňkové ochrany.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodné, proto kasační stížnost postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné správní činnosti, nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti a 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokátky činí 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu